

ÚTAK MÉRE KÖNYV TÖRŐ

NIKOLÉNYI
GERGELY

PULSE
VALÓSZÍNŰSÉG

MINDEN A TÜKÖRÚTVESZTŐBEN KEZDŐDÖTT...

Amikor a kisvárosi informatikust, Timothy Shattert a feleségével együtt baleset éri, Jenna kisebb karcolásokkal megússza, de a férfi, egyéb sérülések mellett, súlyos agyrázkódást szenved. A kórházban magához térve megpróbálja újra összeilleszteni szanaszét hullott élete apró puzzledarabkáit, ami a vártnál sokkal nagyobb kihívásnak bizonyul.

A fejében lévő emlékek ugyanis elmosódnak és megrepedt üvegszilánkokként viselkednek. Ennél már csak az a felismerés megdöbbentőbb, hogy a kialakult zűrzavarért egy fiatalkori trauma lehet a felelős.

Képzelt és valós világok, meglepő találkozások és különös szerelmi kalandok között lavírozva Timothy egy utolsó, kétségbeesett kísérletet tesz, hogy helyrehozza kudarcba fulladt házasságát.

Ám minél mélyebbre merül önnön elméjében, annál kevésbé biztos benne, hogy meg akarja ismerni a teljes igazságot.

PULSE
VÁLOGATÁS

NIKOLÉNYI GERGELY

A szegedi születésű, olasz bölcseész és japán nyelvtanári végzettségű szerző műfordításoknak köszönhetően került közelebb az irodalmi szövegekhez, az első kiadott regénye a Tükörútvesztő. A fantáziáját leginkább a csipetnyi misztikummal fűszerezett valóság mozgatja meg, és szinte mindig akad egy-egy félig kész kézirat a fiókjában. Amikor épp nem olvas vagy dolgozik, a kislíával bújócskázik, vagy a családdal kirándul a Balaton környékén.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A sötétben tapogatózva bolyongunk fejezetről fejezetre, miközben Tim a saját tükörlabirintusából próbál kijutni. A kérdőjelek csak sokasodnak, az izgalmak pedig fokozódnak egészen a megdöbbentő végkifejletig. Ajánlom ezt a különleges hangulatú, érzékcsalódásokra épülő történetet a pszicho-thriller kedvelőinek, akik nem félnek elmerülni az emberi elme legsötétebb bugyraiba.”

SUBA CSABA, KÖNYVELEM

„A könyv címe hűen tükrözi az egész történet légkörét. Az olvasó teljesen együtt tud érezni a főszereplővel, hiszen végül már maga sem tudja, mi is a valóság és mi nem az. Ez a könyv beszippant és nem ereszt, amíg nem tisztázódik a valóság és a hallucinációk kavalkádja.”

LAKATOS-FÜR MÁRTA, @FURMARTA

„Nagyon izgalmas és kiszámíthatatlan történet. Amikor már azt éreztem, hogy látom a megoldást, jött egy olyan csavar, ami ismét elbizonytalanított és egy újabb úton indított el. Pont, mint egy útvesztőben. A felbukkanó pszichológiai magyarázatok teszik teljessé a képet, hogy aztán egy meglepő végkifejletet kapjunk.”

MOLY.HU

NIKOLÉNYI
GERGELY

TÜKÖR
TÜKÖR
TÜKÖR

— részlet —

BELLEVIEW TORONY

– Meséljen a balesetéről!

– Nem tudok mit mondani. Minden olyan zavaros.

– Ez természetes, hiszen súlyos trauma érte.

– A gondolataim összevissza kavarnak. Alig emlékszem valamire.

– Sebaj, mondja el azt a keveset, ami eszébe jut!

– Hangokat hallottam... fojtott sikoltást, majd egy hatalmas csattanást... puff! A sorrendben nem vagyok egészen biztos. Lehet, hogy fordítva történt. Tudja, az események egybefolynak, nehéz megállapítani az időbeliséget... utána mintha nyöszörgést hallottam volna.

– Nyöszörgést?

– Inkább hörgésnek tűnt. Mint amikor az ember tüdejébe beszorul a levegő.

Van itt valaki, vagy magamban beszélek? Istenem, alig kapok levegőt...

– Visszatérve a balesetre, már ha nem képzelődtem, és tényleg sikoltott valaki, az vélhetően Jenna lehetett, a feleségem. Remélem, neki nem esett baja!

Jennával közel négy éve vagyunk házasok.

– Hogyan írná le a kapcsolatukat?

– Erős, határozott asszony. Mindig tudja, mire van szükségem.

– Hol ismerkedtek meg?

– Egy kosárlabdameccsen. Egymás mellé szólt a jegyünk.

– Szereti őt?

– Jenna most is ugyanolyan szép, mint amikor először megpillantottam. Az idő nem fog rajta.

– Nem válaszolt a kérdésre. Azt kérdeztem, szereti őt?

– Gyönyörű nő...

A szemem csukva, ijesztő sötétség vesz körül. Súlytalanul lebegek benne, mintha magam is része volnék. Mintha belőlem nyerne erőt, a testemből táplálkozna. Ha akarnám, bármikor véget vethetnék neki, elég volna egy ujjamat megmozdítani. Ám azt hiszem, erre még nem állok készen. Az ébrenlét egyelőre nagyobb teher, mint amivel elbírok.

– Beszéljen még a feleségéről!

– Mit mondjak? Elegánsan öltözködik, precíz, ambiciózus. Szereti az állatokat.

– Ennyi?

– Menedzser egy jónevű reklámcégnél. Bent a belvárosban.

– Milyen menedzser?

– Kérem?

– Azt kérdeztem, milyen menedzser a felesége?

* * *

Hiába forgolódom, képtelen vagyok megtalálni a kényelmes pozíciót. Mintha a testemet rögzítették volna vala-

mihez, egy kerethez, amely nem engedi, hogy szabadon mozogjak. Fájdalmat egyelőre nem érzek, az orvosok tele-tömtek nyugtatóval. Attól ilyen kába a fejem és zavarosak a gondolataim.

– Hol is tartottam? Ja igen, Jennánál.

* * *

Egy kosárlabdameccsen találkoztunk. Egymás mellé szólt a jegyünk. Emlékszem a parfümje illatára. Akkoriban Christian Diort használt. Éreztem a kabátján, a pulóve-rén, a nadrágján, mindenén. Valahányszor a hazai csapat pontot dobott, hosszú fekete haja meglibbent, édes illatot árasztva az izzadtságtól fülledt levegőben.

– Bobby Brian! – pattant fel a székről. – Isten vagy! – Kinyújtotta a karját, mutatóját a küzdőtér egy pontjára szegezte, ahol a triplát dobták.

– Bobby Brian?! – Hirtelen nevetnékém támadt. Iz-mos, fekete srác, rövid, göndör hajjal és mérföldekről vi-lágító, makulátlan fogsorral. – Mintha nem is sportoló, hanem reklámszínész volna! – tettem hozzá, csak úgy hecc-ből, félhangosan. – Minek bohóckodik az ilyen a palánk alatt?!

Jenna rám nézett, és hűvösen elmosolyodott. Nem tudta mire vélni a reakciómat.

– Ez az oldal a hazai szurkolóké – mutatott a jegyére. Bal oldal, K szektor, 4. sor, 5. szék. Pont az enyém mellett. El sem hittem, hogy ekkora mázlista vagyok.

– Elnézést – mentegetőztem –, csak úgy kicsúszott a szá-mon. Természetesen én is a hazaiaknak szurkolok – bök-tem Bobby Brian felé, aki éppen akkor dobott egy újabb triplát. 32-27. – Vezetünk!

Jenna szeméből eltűnt a visszafogottság, arca felenge-dett.

– Akkor jó! – eresztett meg egy bájos mosolyt.

– Akkor jó! – bólogattam egyetértően, és az én szám is önkéntelen mosolyra görbült.

Bobby Brian a szezon végén eligazolt a hazaiaktól. Ki hitte volna! Egy színes bőrűvel kevesebb a csapatban.

* * *

– Mikor találkoztak legközelebb?

– Jennával?

– Igen, vele. A feleségével.

– Nem sokkal az ominózus kosármeccs után. Felhívtam telefonon. Az apropót egy bulvárcikk szolgáltatta, amely kiszivárogtatta Bobby Brian eligazolását a csapatból. A cikk értesülései szerint a Chicago Heats vette meg zsíros dollárokért. Ez megfelelő indok volt, hogy a telefonért nyúljak.

– Honnét szerezte meg a számát?

– A barátnőjétől.

– Ő is kint volt a meccsen?

– Igen. Csak ki kellett várnom, hogy egyedül maradjak vele. A szünetben Jenna kiszaladt a mosdóba. Akkor erőt vettem magamon, és elkértem a számát.

* * *

Sokáig vacilláltam, felemeljem-e a kagylót. A kezem szinte remegett, amikor beütöttem a számot. Sosem csináltam még ilyet életemben, fogalmam sem volt, milyen reakcióra számíthatok. Mi van, ha nem ő veszi fel, hanem, teszem azt, egy vadidegen? Nem kizárt, hogy hülyét csinálok magamból.

– Halló? – Persze nem mutatkozott be. Miért is tette volna? A hívó félnek illik ismernie a számot, amit tárcsázott.

Nagy levegőt vettem.

– Bobby Brian eligazol a csapatból! Hitted volna? – vágtam bele villámgyors elhatározással, majd ki tudja, miért, hozzátettem: – Egy feketével kevesebb a hazaiaknál... – Aztán összeszorított szemekkel vártam a hatást.

Hallottam, ahogy a vonal túlsó végén elmosolyodik. Kuncogott magában egy sort, majd selymes hangon bele-
szólt:

– Bobby Brian az egyetlen fekete a csapatban. Ha figyel-
tél volna, igazán tudhatnád.

Ott a pont. Sosem érdekelt a kosárlabda. Mint ahogy a sport általában. Ám a városkában, ahol éltünk, más unaloműzés nemigen akadt. Ha az embernek szórakozni tá-
madt kedve Lake Hillben, a mozit leszámítva csak a helyi sportcsarnokok kínáltak unaloműzés ellen hatékony alter-
natívát. Azon belül is két lehetőség kínálkozott: baseball vagy kosárlabda. Ami engem illet, az utóbbit egyértelműen szórakoztatóbbnak találom. Nem mintha ez akkor számí-
tott volna. A jegyet ajándékba kaptam, nem volt választási lehetőségem. Hosszasan latolgattam, elmenjek-e egyálta-
lán. Végül nem bántam meg.

– Tudod, piszok nehéz a meccsre koncentrálni, ha ott ülsz mellettem – mentegetőztem.

Nem válaszolt. De a hallgatásából leszűrtem, hogy jól-
estek neki a szavaim.

* * *

– Hol találkoztak ezután?

– A belvárosban, nem messze a stadiontól. Ettünk egy pizzát a Leon'sban, aztán kisétáltunk a tóhoz, és leültünk egy padra. Meglepett, hogy elfogadta a meghívásomat. A magam részéről persze mindent elkövettem, hogy imponáljak neki, de hogy benne milyen benyomást keltettem, arról a leghalványabb elképzelésem sem volt. Vajon jóké-
pűnek tart? Vagy csak egy szórakoztató bolondnak? Úgy éreztem magam, akár egy taknyos tinédzser.

* * *

– Amúgy mi a bajod a reklámszínészekkel? – kérdezte, kacéran a szemembe nézve.

Forró hullám söpört végig a testemen, beleborzongtam. Mintha keresztüllátna rajtam, gondoltam.

– Olcsó tucattermékek – vontam vállat. – Nincs bennük kellő tehetség, hogy többre vigyék, mégis bármire képesek öt perc hírnévért. Tökéletes megjelenés, nulla tartalom! – nevettem fel idegesen. Azt sem tudtam, mit beszélek.

Jenna mindeközben pompásan mulatott rajtam.

– Nem vagy túl jó véleménnyel róluk – jegyezte meg kuncogva.

– Talált, süllyedt! – vigyorodtam el, majd büszkén hozzátettem: – A reklámszakma képvisel mindent, amitől irtózok.

Meg voltam győződve róla, hogy bevágódok nála ezzel az álintellektuális dumával. Tévedtem.

– Tudod, én is a reklámszakmában dolgozom – vallotta be, és kissé félve felém sandított.

Világoskék tekintete csak úgy rikított a kora esti szürkeületben, és valamiért Bobby Brian makulátlan fogsora jutott az eszembe. Ez a tripla most lepattant.

A hőség alábbhagyott, a park apránként megtelt járőrökkel. A város felől feltűntek az első hosszútávfutók, rövid edzősorbant és ujjatlan atlétatrikóban megkezdték szokásos esti rutinjukat a tó körül. Kutyás férfiak és nők gyülekeztek az állatok számára elkülönített futtató rácsai mögött. Szerelmespárok andalogtak a dús lombú platán- és gesztenyefák alatt.

Minden olyan volt, mint akármelyik másik napon. És valahogy mégsem. Misztikus varázs ereszkedett a városra. Hirtelen úgy éreztem magam, mintha egy izgalmas könyvbe csöppentem volna.

* * *

- Mikor házasodtak össze?
 - Erre a kérdésre már válaszoltam. Közel négy éve.
 - Pontosabban?
 - Nem is tudom... Valamit érzek a jobb oldalamon...
 - Hogy mondta?
 - Valamit érzek a jobb oldalamon... mindegy, nem számít.
 - Mit érez pontosan?
 - Zsibbadást, a derekam tájékán. Vagyis... valamivel lejjebb. Az epidurális érzéstelenítés miatt, azt hiszem.
 - Pontosán mikor házasodtak össze Jennával?
 - Hm... lássuk csak... Három éve... és cirka kilenc hónapja.

* * *

A belvárostól nem messze van az a kilátó, a Belleview Torony. A park mögött elterülő tengerszemre néz. Oda beszéltek meg a találkozót, a bejárat elé.

Emlékszem, hatalmas tömeg volt. Ez persze nem meglepő, hisz a kilátó a régió egyik legismertebb látványosságának számít, a turisták minden nap hosszú sorokban kígyóznak a jegypénztárak előtt. Egy óránk volt még zárásig. Ha szerencsénk van, pont elkapjuk a naplementét. Az tökéletes időzítés volna!

Kicsit aggódtam, rendben feljutunk-e. Minden ezen állt vagy bukott. Jenna megérezhette az idegességemet, mert hirtelen megragadta a karomat, és magához húzott:

– Szerinted nem ciki ez? – kérdezte halkán, szinte sutogva.

Döböntem meredtem rá. Nem értettem, mire gondol. A fejemben újra meg újra lezongoráztam a tervet, elméletben minden tökéletesen klappolt. A reakciója persze olyan változó volt, mellyel képtelenség előre kalkulálni.

– Mármint micsoda? – kérdeztem, és a karomat szorosan a dereka köré fontam. Már én tartottam őt, és nem fordítva. Sebaj, gondoltam, így legalább nem tud visszakozni. Az arcunk olyan közel került egymáshoz, szinte összeért az orrunk hegye.

Egy pillanatra azt hitte, megcsókolom, és türelmesen várt. De én játszottam vele.

– Mi itt élünk – szólalt meg végül –, nem vagyunk turisták!

Derekát, amin a kezeim pihentek, lassan ringatni kezdte, mintha kéretné magát. Kicsit mégiscsak tetszett neki az ötlet, hogy felmenjünk.

– Na jó – mondtam, és fejemmel a kilátó felé bökttem. – Hányszor jártál már odafent?

– Komolyan kérdezed?

– Halálosan komolyan.

Szája sarka felfelé görbült.

– Nem is tudom.

– Dehogynem – erősködtem –, emlékezz csak vissza! Nem lehet olyan nehéz.

Oldalra billentette a fejét, hosszú szempillái szorosan összezáródtak. Lázasan töprengett az alkalmak számán.

Ahogy ott állt előttem, szemeit lesütve, tekintetem akaratlanul is a melleire siklott. Micsoda domborulatok! A feszes trikó kihangsúlyozta nőiességét, melynek láttán hirtelen előntött a forróság. Amerre csak jár, minden férfi az ő időmait bámulja, gondoltam. De cseppet sem zavart. Ez a préda már az enyém volt, ennek tudatában pedig elárasztott a büszkeség.

Még azelőtt sikerült visszakapnom a tekintetemet, mielőtt Jenna befejezte a számolást és újra kinyitotta a szemét. Azürkék pillantásától zavarba jöttem. Vajon megérezte, hová kalandoztam?

– Na jó – ismerte el nevetve –, csak egyetlenegyszer.

– Egyetlenegyszer?! – pirítottam rá. – És még te mon-
dod, hogy itt élünk.

Kifejtette magát az ölelésemből.

– Szurkolni akkor is jobban tudok, mint te! – tromfolt
rám.

– Igazad van, ezt elismerem! – adtam meg magam vi-
gyorogva.

A sor haladt, a kasszához értünk. Két felnőtt jegyet
kértem. Mikor a pénztárnál végeztünk, lopva az órá-
ra lestem. Fél hét. Tíz perc, amíg átverekedjük magunkat
a tömegben és felvonóval a kilátóba jutunk. A naplemente
háromnegyed után kezdődik, addigra az egész város vö-
rös lángokban úszik. Alattunk a tó pedig már olyan lesz,
mintha forró vér táplálná. A távolban a végtelen óceán is
meg-megcsillan, mégis minden tekintet a lábak alá össz-
pontosul.

Összesen húsz percünk marad zárásig, kalkuláltam. Ad-
dig kell megtalálnom a megfelelő oldalt a tökéletes szög-
gel. Valahol az ablak mellett, természetesen, ahol kevesen
vannak. Ez a nehezebbik feladat. De talán a szerencse mel-
lém szegődik. Bal kezemen keresztbe fontam mutató- és
középső ujjamat, és magamban fohászkodtam, hogy így
legyen.

– Tudtad, hogy a város erről a tengerszemről kapta
a nevét? – próbáltam szórakoztatni a világ legtermészete-
sebb hangján, idézve a kilátó aljában kiállított informáci-
ós tábla szövegét, melyet a sorban állásunk alatt futottam
végig a tekintetemmel. – Valójában nem is tengerszem,
csupán mesterséges tó, melyet a 70-es évek elején hoztak
létre turisztikai céllal. A város azelőtt a Chestnut Hill névre
hallgatott.

– Nézzenek csak oda – vigyorodott el, mintha valami
ütős viccet meséltem volna –, egy történelmi lexikonnal
randizok! – Azzal kikapta a jegyeket a kasszáján ülő, kon-

tyos, középkorú nő kezéből, és ringó csípőmozgással, akár egy menő manöken, megindult az előcsarnokon át a felvonók irányába.

Kedvező pozíciónknak köszönhetően az elsők között szálltunk be a liftbe. Jenna ment elöl, én pedig szorosán követtem. Mialatt az ablakhoz préselődve vártuk az indulást, halkán azt súgtam a fülébe:

– Ígérem, a második alkalom felejthetetlen lesz!

Nem fordult felém, csak belém karolt és magához vont.

– Már most is az – felelte érzékenyülve.

Minden úgy történt, ahogy megálmodtam. Hat óra ötvenkor egy idős pár ellépett az ablak mellől a nyugati oldalon. Tudtam, hogy eljött a pillanat, amire vártam. Akkor megfogtam Jenna kezét, és lágyan odahúztam.

Ott álltunk a maketté töpörödött város felett, és néztük, ahogy a nap eléri a horizontot. Lábunk alatt a tó tükre szinte izzott.

Akkor mögé kerültem, és hátulról átkaroltam.

– Neked adnám az egész világot! – suttogtam a fülébe.

Ahogy ujjai összekulcsolódtak az ujjaimmal, a gyűrű már a kezén csillogott. Fehérrarany, középen apró gyémántkristállyal. Nem túl hivalkodó, mégis elegáns, finom darab.

Alig hitte el. Felváltva meredt rám és az ékszerre, képtelen volt szavakba önteni az érzéseit.

– Hát ez... – akadozott a nyelve. – Miért kapom?

De legbelül már tudta. Csak ki kellett mondjam hangosan, hogy valóra váljon:

– Jenna Jennings – váltottam ünnepélyesre –, megtisztelnél azzal, hogy a feleségem leszel?

A bámészkodók közül néhányan, akik hallották a párbeszédet, lelkesen tapsolni kezdtek. Pedig a legfontosabb rész, Jenna válasza, még hátravolt. Nekik nem számított. Könnyes szeméből kiolvasták a gondolatait.

* * *

- Mondja, mit érezne, ha elveszítené őt?
- Jennát? Miért, történt vele valami?
Istenem, megint magamban beszélek!
Pokolian lüktet a fejem. Mintha kalapáccsal ütlegelnék.
Ez azt jelenti, hogy az érzéstelenítő hatása múlik.
- Azt hiszem, nem élném túl.
- Megismételné, kérem, amit mondott?
Persze. Azt mondtam, nem élném túl.

PROTOKOLLPARTI A HILLTOPON

A fény lassan lopta vissza magát a tudatomba. Egy darabig homályos, tejfehér masszaként lebegett előttem, majd apránként összesűrűsödött, és határozott vonalakból álló, vakító neoncsövekbe rendeződött fejem felett a mennyezet. Az inger olyan erős volt, hogy akaratlanul könnyezni kezdtem. Mintha a szemgolyóimat belülről, a koponyaüregem felől éles késsel döfködték volna. A neonok tompa sercegését a csontjaimban is érezni véltem.

– Hogy van?

– Köszönöm, jobban.

– A zsibbadás?

– Még mindig tart. Deréktől lefelé. Az epidurális érzéstelenítés miatt, tudja...

– Lószart! Helyi érzéstelenítést kapott. És most múlik a hatása. Ne aggódjon, este kap tablettát! Addig bírja ki valahogy!

Oldalra fordítottam a fejemet, a hang irányába. Képtelenség, hogy most is magamban beszélek!

– Ne essen kétségbe! A fájdalom természetes. A test így jelzi az agynak, hogy valami nem stimmel. – Egy kopaszodó, harmincas férfi, feküdt a szomszéd ágyon. Lába magasan felpolcolva, takarója alól borzalmas bűz áradt. Vér, izzadság és mocskok – talán vizelet – szaga. – Ki lehet bírni bogyók nélkül is! Én például kellemes dolgokra gondolok. Olyasmire, ami megnyugtat. Érti.

Az álmennyezet szabályos, négyzet alakú lapjait bámulva azon tűnődtem, vajon milyen nap lehet. A testemben felerősödő lüktetés ritmusára sorolni kezdtem magamban a lehetőségeket: hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek... Szombathoz érve feladtam. A fájdalom természetes, jutott eszembe, a test így jelzi az agynak, hogy valami nem stimmel.

– Csjukja be a szemét, és gondoljon valami szépre! Egy kellemes emlékre, ami ellazítja.

Egy emlék, ami ellazít? Hm, tűnődtem. Visszafordultam a mennyezet felé, és megfogadtam a tanácsot. Az agyamat azonnal képek árasztották el. Jó és rossz emlékek egyaránt. Nehéz volt választani közülük. Valahogy mégis sikerült.

* * *

Egy sziklaszirt tetején álltam, kezemben fényképezőgéppel. Jenna pár lépésre tőlem, hátát a kocsi oldalának vetve fűrkészte a haragosan morajló égboltot. A távoli hegyek felett, koromfekete esőfelhőkből csak úgy záporoztak a villámok. Közben nyugaton a nap éppen lebukni készült a sötétszürke színben játszó óceánba. Két földnyelv között kecsesen ívelő viadukt feszült; egyik fele vörösben úszott, a másik baljós árnyékba borult. Sosem láttam még ennél szebbet.

– Gyönyörű, nem? – kérdeztem rekedten. Hirtelen fel-emeltem a fényképezőt, Jennára fókuszáltam, és lőttem.

Halk csippanás hallatszott. A kijelzőre lestem. A memória megtelt, jelezte. *Fenébe!*

Jenna felém fordult, és biccentett. Egyetértett a véleményemmel. Tekintete mégis furcsán vibrált. Zavaros volt, akár a túlpárt fényei.

Összeszorult a gyomrom. Ez a pillanat örökre elúszott, villant át az agyamon, és ki tudja miért, páni félelem fogott el. Átváltottam lejátszásra, kapkodva törölni kezdtem a rosszul exponált felvételeket. Mire sikerült felszabadítanom néhány kockányi memóriát, Jenna már az autóban ült indulásra készen.

Csalódottan emeltem magam elé a gépet, és jobb híján megcéloztam a viaduktot. A kép ezúttal tökéletesre sikerült. Jenna nélkül a színek mégis fakónak, a téma pedig üresnek hatott.

Visszaültem a kocsiba, elfordítottam a kulcsot, és gázt adtam. Rideg szótlanúságba burkolózva indultunk tovább az esőfelhők irányába.

* * *

– Mit gondol, kettejük közül melyikük ismeri jobban a másikat?

– Hogyan? Nem értem a kérdést.

– Ő ismeri magát jobban, vagy fordítva?

– Nem tudom. Mégis hogy lehet az ilyesmit megítélni?

* * *

Órák óta zuhogott az eső. Hogy ne kelljen beszélgetnünk egymással, inkább zenét hallgattunk. Egy összeállítás a nyolcvanas-kilencvenes évek popslágereiből. Donna Summer, Kenny Rogers, Hall and Oates, The Pointer Sisters, Simple Minds. A számokat magam válogattam.

A lemez háromszor ment végig, és a csend kezdett hosszúra nyúlni közöttünk. Gyanúsan hosszúra. Valami nem stimmelt, de képtelen voltam megfejteni az okát.

Öt csodálatos napot töltöttünk együtt, távol mindentől és mindenkitől. Talán épp ez volt a baj, találgattam. A szakma beszippantotta, hiányzik neki a munka. Miközben szótlanul vívódtam magamban, szemem kitartóan figyelte a csúszós autószertráda csíkjait. Csak semmi hirtelen mozdulat.

A monotonitás az idegeimet őrölte.

* * *

– Ez volt az első alkalom, hogy elutaztak?

– Igen. Vagyis nem... Voltunk máskor is utazáson...

– De ez volt az első alkalom, hogy kettesben mentek?

– Igen. Magam sem értem az okát. Pedig jó ideje ismerjük egymást...

* * *

Mikor az utolsó szám is véget ért, a műszerfalhoz nyúltam, hogy kikapcsoljam a lejátszót.

– Milyen napod lesz holnap? – kérdeztem tőle, csak hogy elindítsam a beszélgetést.

– Semmi különös – válaszolta Jenna közömbösen. – Szokásos reggeli értekezlet, aztán indul az élet. Jönnek az új projektek. Szoros határidők, feszes tempó. Kávé és gyorskaja, látástól vakulásig...

– Indul az élet – nevettem fel. – Úgy beszélsz róla, mintha élveznéd azt a sok szart, amit csinálnod kell.

Haragos pillantást vetett rám, de nem kommentálta a megjegyzésemet. Mély levegőt vett, és inkább lenyelte a választ. Erre észbe kaptam.

– Ne haragudj – mondtam gyorsan, és tenyeremet, mely a sebváltón pihent, békítően a térdére csúsztattam. – Nem úgy értettem.

A kezemhez nyúlt, gépiesen megcirógatta, majd visszahelyezte a sebváltóra.

– Inkább az utat figyeld! – felelte csípősen.

Semmit sem értettem. Mivel bántottam meg ennyire?

– Jenna... – próbáltam engesztelni, mire kifakadt:

– Tudod – fordult felém dühtől remegve –, nem mindenkit idegesít úgy a munkája, mint téged! Vannak, akik egyszerűen kibékülnek azzal, amit az élettől kapnak. Én nem vagyok kiábrándult, mint te, szeretem azt, amit csinálok, szeretem a munkahelyemet, azt, ahogy élek!

Sosem láttam még így eltorzulni az arcát, mintha többérvnyi feszültség bukott volna ki belőle.

Nem az döbrentett meg, amit mondott, hanem ahogy mondta. Undorral a hangjában, lekezelően.

Valami a mellkasomba mart. Még most is érzem a helyét, ahogy éget.

Nem tudok megmozdulni. A keret rögzíti a térdemet, a derekam teljesen elzsibbadt. Talán ha oldalra fordulok, az segít a vérkeringésem.

Most mintha milliónyi tűvel szurkálnának.

– Na, bevált?

– Már a fejem is fáj. A fenébe!

– Ne legyen türelmetlen! Elsőre nem mindig sikerül.

– Valamit rosszul csinálok.

– Nem a megfelelő emlékke kapaszkodott. Velem is előfordult már.

– Olyan volt, mintha nem én irányítanám. Egyszer csak megjelent egy kép. Nem épp az, amire számítottam.

– Na látja. Csúnyán beütötte a fejét. Most összevissza cikáznak a gondolatai. Az agya mindenfélét kitalál.

– Mi történt velem?

– Autóbaleset, ennyit tudok. Majd az orvosok tájékoztatják.

– A feleségem?

– Ó, hát emlékszik! Ez biztató. Ő kisebb karcolásokkal megúsza. Később majd meglátogatja.

– Hála istennek! Egy pillanatra megijedtem, hogy elveszítettem.

– Reggie.

– Hm?

– A nevem. Reggie Dalton.

– Örvendek. Timothy Shatter.

– Az ott, velünk szemben Mike Murray.

– Helló, Mike!

– Helló, Tim!

– A negyedik ágyon, ha felemeli a fejét, talán látja, senki sem fekszik. Nagy pech.

– Miért mondja ezt?

– Ha éjjel behoznak valakit, szinte biztos, hogy hozzánk kerül. Akkor egyikünk sem alszik. Akit sürgősségiról szállítanak át, mást sem tud, csak ordítani. Olykor még a beléjük pumpált drogok sem hatnak. Érti.

Este megkaptam a fájdalomcsillapítót, amiről Reggie Dalton beszélt. Szőkésbarna hajú, fiatal nővér hozta be, combtőig érő, rövid fehér köpenyt viselt.

Gyorsan, szakszerűen dolgozott. Kis műanyag edénykékben szétosztotta a tablettákat, aztán ellenőrizte a lepedőket, rendesen be vannak-e tűrve, és kicserélte a megtelt ágytálapokat. Miután ezen feladataival végzett, leoltotta a vilányt, és kellemes pihenést kívánva távozott.

Fél füllel hallottam, ahogy Reggie arról dünnyög, milyen jó bőr és mennyire megdugná. Más körülmények között talán magam is osztottam volna a véleményét. Ám akkor másra sem tudtam gondolni, csak a pirulára, mely ott hevert, karnyújtásnyira tőlem, az éjjeliszekrény tetején.

Egyetlen adag, amivel reggelig kihúzhatom. Hálásan érte nyúltam, és leküldtem egy pohár vízzel. Aztán lecsuktam a szememet és türelmesen vártam, hogy hasson.

* * *

Akkoriban ritkán akadt dolgunk a gazdag negyedben.

Jenna egyik befolyásos üzletfele partit rendezett, és ragaszkodott hozzá, hogy ő is ott legyen. Nem utasíthatta vissza. Inkább munka ez, mint szórakozás, mondta.

A taxi a város legelőkelőbb negyedében, a Hilltop Drive tetején állt meg, hatalmas, kovácsoltvas kapu előtt, melynek közepére csiricsáré karakterekkel az A.V. monogramot öntötték. A telket terméskőből kirakott, hosszú fal vette körül, melynek túloldalán frissen nyírt pázsit és hosszanti irányban elterülő, elegáns luxusvilla látványa fogadott.

Adtam némi borraivalót a sofőrnek, majd a kocsi túloldalára siettem, hogy kinyissam Jenna előtt az ajtót. Ő persze már ismerte a járást. Alvarez Velascóval szoros kapcsolatot ápolt, többek között neki köszönhette, hogy vitte valamire a szakmában. Mire észbe kaptam, már fel is surrant a gyeper szélén kanyargó köves úton, meg sem állt a hófehér márványoszlopokkal övezett impozáns bejáratig.

Úgy kullogtam utána, akár az elítélt, akit akasztani visznek. Turista voltam egy álomvilágban, amelybe a legjobb indulattal sem illetem bele.

Alvarez kitárt karokkal nyitott ajtót.

– Szerelmem! – duruzsolta affektálva. – Köszönöm, hogy megmentetted az estémet! – Aranyozott szegélyű, bordó selyemköntöse alól erős kölniszag áradt, bűzét mérföldekről érezni lehetett. – Épp mondogattam magamban, hívhatok én ide bárkit, Jenna Jennings nélkül az egész fabatkát sem ér! – Látványosan a nyakába borult, majd ellágyult hangon folytatta: – Még mindig Diorral fújod magad? Esküdj! Csillagom, ettől az illattól még én is beindulok! – Aztán felém fordult, és tetőtől talpig végigmért. – Na, és ki ez a csinos csődör?

Jenna elnevette magát.

– Alvarez – biccentettem udvariasan.

– Az a te hibád, gyönyörűm, hogy nem vagy meleg –
cuppantott két negédes csókot mindkét arcomra, majd pajkosan a fenekemre paskolt. – Szerencsére vannak dolgok,
amik változnak. Na, sipirc befelé!

A hatalmas előcsarnokba belépve azon tűnődtem, vajon Alvarez valóban az-e, akinek mutatja magát, vagy az egész színjáték csupán arra jó, hogy a feleségem közelébe férközzön. Fogalmam sem volt, mit higgyek róla. Alvareznek sokféle arca volt: dzsigolótól a kemény fiúig bármilyen szerepet eljátszott. Most éppen meleg volt. Talán ennek a képességének – vagy inkább túlélési technikájának – köszönhette példátlan hírnevét és tekintélyes vagyonát, befolyását. Jenna pedig a karrierjét.

Fecskére vetkőzött, vékony lábú felszolgálófiú sietett elének, és ezüst tálcáról pezsgőt kínált. Ahogy az italokkal egyensúlyozott, csupasz, vézna karján oldalt meg-megremegett egy izom.

Jenna elvett két poharat, és az egyiket a kezembe nyomta.

– Csak óvatosan! – kacsintott mosolyogva.

– Miről beszélsz? – adtam az ártatlant. A hideg pezsgő selymesen simogatta a torkomat. Nem túl édes, de nem is túl száraz. Pont amilyennek lennie kell, gondoltam.

Késő délutánra járt. A teraszon szolidan lüktetett a zene, a levegőben grillezett hús, zöldség és csilipaprika illata terjengett. A villa keleti oldalán fekvő kertből jöhetett, ahol hosszú, fehér abrosszal letakart asztalok mögött képzett mesterszakácsok készítették a jobbnál jobb ételeket. A terasz széléről, ahová a hangfalak voltak felállítva, pont ráláttam.

A partira mindenki eljött, aki számított. Néhány ismerős arcot rögtön felfedeztem: Björn Hendrikson, eredeti foglalkozását tekintve díszlet- és jelmeztervező, aki egyedi kígyóbőr táskáival szinte szempillantás alatt berobbant a divat világába, éppen egy szőke fotómodell fülébe

suttogott a bárpultnál. Mellettük a jóképű milliárdos és iparmágnás, Tony Suarez beszélgetett néhány öltönyös, napszemüveges alakkal, akik legalább olyan fontos és befolyásos embereknek tűntek, és több reklámszínészt is felismertem, akiket ilyen-olyan műsorokban, óriásposztereken már láttam. A sok híresség, celebritás egyetlen hullámzó masszává olvadt a szemem előtt.

A tömegben félmeztelen fiúk mászkáltak körbe-körbe, italokat kínálgatva a vendégeknek. Arcuk egyforma volt, mintha ugyanannak a genetikai prototípusnak a klónjai volnának.

Jenna láthatóan otthonosan mozgott ebben a közegben. A fény és a csillogás elkápráztatta, az első perctől fogva úgy viselkedett, mintha maga is befolyásos, híres személyiség lenne. Nem róttam fel neki. Tudtam, ha nem volna képes a szemükbe hazudni, a szakma azonnal kitalálná.

– Ott van Bill! Menjünk! – karolt belém hirtelen, és vezetni kezdett. Be a tömegbe, szenvedések és borzalmak sűrűjébe.

Idegesen felhajtottam a pezsgőt, vettem egy mély levegőt, és engedelmesen követtem.

Bill Thompson Jenna főnöke volt, a Dunhill Reklám és Marketing Ügynökség megbízott ügyvezetője. Sötétbarna zakójában, halványkék ingében és csíkos nyakkendőjében cseppet sem hasonlított reklámszakemberre, sokkal inkább tűnt egy közepesen prosperáló informatikai cég alkalmazottjának. Olyannak, amilyennek én is dolgoztam.

Mikor Bill megpillantotta Jennát, áhítatosan lerakta kezéből a poharat, és karjával félretolta a köré gyűlteket. Előre futkosott a hátamon a hideg attól a képtelen bohóckodástól, ami az ilyen teátrális mozdulatokat kísérte. *Mindenki imád mindenkit* – ez lehetett volna a szlogenje. Célja pedig, hogy minél feltűnőbb legyen. Mindent a show kedvéért.

– Drágám! – villantotta meg Bill tökéletesnek aligha mondható fogsorát. – Hát eljöttél! Ez csodálatos! – Mintha meglepetés érte volna.

Jennától tudtam, hogy Bill akkurátus, lelkiismeretes típus. Ő a kreatívok vezetője, személyesen szokta levelezni a reggeli meetingeket. Amikor Alvarez egy hónapja kiküldte a meghívókat, Bill szinte azon nyomban szervezkedni kezdett, külön akciótervet állított össze, emailben értesítve mindenkit, akinek *önkéntes alapon* kellett részt vennie a jeles eseményen. Túlórapénzt persze nem volt hajlandó fizetni érte.

De Jennát nem kellett féltetni. Pontosán tudta, hogyan kezelje az ilyen helyzeteket.

– Bill – előzte meg köszönésével a már-már protokollárisnak számító, kölcsönös seggnyalást –, hadd mutassam be a férjemet!

– Tim! Sok jót hallottam rólad!

– Bill – ráztunk kezét –, ne higgy el semmit a bulvársajtónak! – röhögtem hangosakat horkantgatva. Elcsépelte vicc volt a részemről. Ennek ellenére mindenki nevetett rajta.

Bill visszavette kezébe a poharát, és állával felém bökött.

– Jenna szerint komoly jövő áll előtted. Mivel is foglalkozol egészen pontosan? Mármint azon belül, hogy informatikus vagy.

– Szoftverfejlesztés, internetes felületek készítése, technikai tanácsadás – vontam vállat kissé egykedvűen. – Van egy saját webáruházam is.

– Nocsak. Izgalmasan hangzik.

– Az volna? Nem is tudom – hümmögtem. – Adok és veszek. Szerintem nem nagy ügy. – Közben a szemem sarkából már a következő pohár pezsgőt kutattam.

Bill kételkedő mosolyt villantott:

– Pedig Jenna folyton rólad áradozik! Arra gondoltam, talán nekünk is bedolgozhatnál – állt elő a farbával. – Tu-

dod, fejleszteni akarjuk a webes profiljainkat – hajolt közelebb, bizalmas hangra váltva. – A papírmunka miatt ne fájjon a fejed! Értesítjük a főnöködet, előnyös alkut ajánlunk. Pár nap alatt lezongorázzuk az adminisztrációt – lengette tenyerét a levegőben, mintha legyet kergetne.

Önkéntelenül elnevettem magam. Én és a reklámszakma? Abszurd ötletnek tűnt.

– Jenna a szart is eladja, ha kell! – csúszott ki a számon.
– Azt hiszem, ő a remek szakember, nem én.

Jenna szemei hűvösen megvillantak. Egy pillanatra mindenki megdermedt körülöttünk.

– Értem – csettintett Bill a nyelvével. Látszott rajta, hogy nem ilyen válaszra számított. – Nos, ha meggondolnád magad, az irodában bármikor elérsz. Majd megadom a számomat. – Tekintete máris elkalandozott.

Jenna mosolyogva kimentette magát, és erővel a pult felé húzott. Ahogy követtem, a fejemmel még egyszer Bill felé biccentettem, de addigra kikerültem a látóköréből. Alighanem kiestem a pikszisből, gondoltam derűsen.

Mikor egyedül maradtunk, Jenna nekem esett:

– Ezt meg mi a fenéért kellett?!

Hirtelen elszégyelltem magam.

– Talán bedolgozhatnál nekünk is! – utánoztam Bill nyálas modorát. Belül persze mardosott a lelkiismeret-furdalás, mégis, alkohollal a fejemben valahogy nehezemre esett a bocsánatkérés. – Hányingerem van tőle! – tettem hozzá durcásan fintorogva, és nem a pezsgőre céloztam.

– Én csak segíteni akarok – mondta Jenna halkán –, de te mindent elrontasz. – Hangjában csalódottság bujkált.

Akkor megsajnáltam:

– Igazad van, egy faszkalap vagyok. Csökkent baromarc. Ne haragudj!

Jenna békülékenyen megcibálta a zakóm ujját, és a szemembe nézve mondta:

– Elefánt a porcelánboltban. – Hangja máris enyhébb volt. Pontosan tudta, mekkora áldozatot hoztam azzal, hogy elkísértem.

Odahajoltam hozzá, és megcsókoltam.

– Meg sem érdekellek.

– Nyilvánvaló. Csak kolonc vagy a nyakamon. – Azzal megfordult, és eltűnt a tömegben.

Magamra hagyott a borzalmak és szenvedések sűrűjében.